

alba 70 · alba 70 · alba 70

dissabte, 30 de març, a les 8 tarda

non plus **plis**

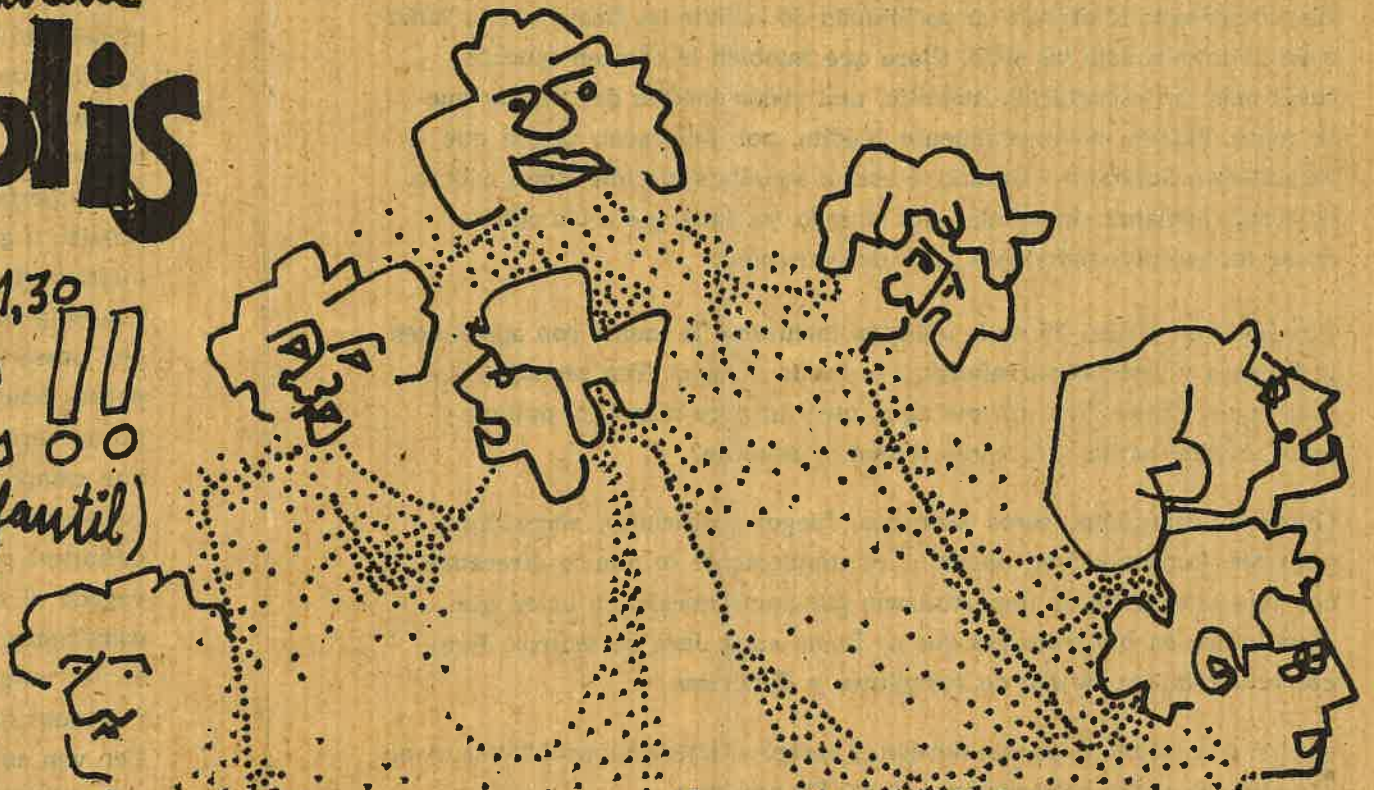
diumenge, 31 de març, a les 11,30

catactroc!!
(programa matinal infantil)

sala d'actes
Servicio Portuarios

A. PARADÍS

els comediantes

Va a assistir usted —o su hijo, o ambos— a una fiesta, a una fiesta auténtica, de las de antes de la guerra.

Afuera con el abrigo, cuelgue ese problema y ese otro. Entre usted lo más ligero de equipaje que pueda. Como viajaba cuando tenía diez años —como su hijo, como usted mismo si se lo propone.

Els Comediants le ofrecen la posibilidad de revivir las fiestas de su niñez o de vivirlas si sólo las soñó. Claro que también le ofrecen muchas cosas más: un espectáculo inaudito, una visión inédita del mundo que le rodea. Bueno, no exactamente inédita, por desgracia: puede que reconozca a Fulano o a Zutano, o esta o aquella situación. Ríase o llore, pero siga adelante sin señalar con el dedo, ya sabe que a los niños no se les permite semejante falta de educación.

Por esta vez, ALBA 70 no le obliga a torturarse la mente con agobiantes problemas y sesudas parrafadas y le invita a jugar. Tan sencillo como eso: jugar. Fíjese bien: un pie aquí, otro un poco más allá, palmas y ¡hop!, media vuelta. ¿Ve cómo sí que se acuerda?

Gigantes, cabezudos, seres absurdos, fuegos artificiales, serpentinas, juguetes, improvisación, magia..., es simplemente lo que le ofrecemos, con una gran dosis de impertinencia por parte nuestra, a usted que viene quizá en busca de eso que se llama «una obra de teatro». Pero créanos: relájese, déjese de pamplinas y diviértase.

¡Ah! Y a la salida, si puede, llévese el abrigo y déjese los problemas. A no ser que sea usted coleccionista, claro. En ese caso...

ALBA 70

I aleshores surt el rei i li pega al gegant, diu no, que no li pega, sinó que se'l carrega al muscle i el giravolta fins que li treu tots els coets que duia en les butxaques, els quals comencen a saltar transformant-se en serpentes grogues, vermelles, negres, grogues i blaves, que li pugen cames amunt entortolligantse-li i reboltant-lo per terra, amb gran alegria del públic i dels cap-grossos que passaven en aquell instant, ràpidament i silenciosament, amb aqueixa mena de màgia que es desprèn de les verbenes populars, on res no és premeditat, ans al contrari, on tot és fruit de la més oscura improvisació, com en els malsons, com en la vida diària —vostè i jo sabem com s'assemblen els malsons i la vida diària—, vida que més aviat sembla una paròdia de les perfectes vides que surten al teatre, vides perfectes on tot està previst, o gairebé tot, per l'autor, on no hi manca o sobra cap detall o circumstància salvadora; a no ser que prengam la vida diària per real i la vida teatral com una mera representació, imperfecta i tot, d'allò que passa en la vida real, amb els seus gegants afamats devoradors de pobres homes, amb els seus toreros i els seus problemes, problemes grocs, vermells, negres, grocs i blaus, com els colors dels focs d'artifici, que componen en els nostres cels bells trencaclosques fugitius, tal volta per fer-nos oblidar dels nostres trencaclosques irresolts, ja que en definitiva podriem dir que d'això es tracta, de replantejar una i altra vegada el trencaclosques quotidià i cercar-hi solucions, qui com e comediant, encara que per oblidar-nos-en acabem de vegades la festa en un monumental rotlle, les mans unides i els cors enlairats, cantant i somiant que les nostres petites manies i les nostres grans calamitats s'en van amb el fum tèrbol i espès de les verbenes, quedant-nos després més alleugerits i tendres, purificats per aquella catarsi col·lectiva...

antoni paradís